

## Arrest

nr. 277 497 van 16 september 2022  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. HASOYAN  
Luikersteenweg 289 (gelijkvloers)  
3500 HASSELT**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en  
Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 september 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 september 2022 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 maart 2022 verzoek om internationale bescherming in. Uit het onderzoek van de vingerafdrucken bleek dat verzoekster op 6 september 2021 een visum type C voor Estland heeft verkregen. De Dienst Vreemdelingenzaken richtte op 12 april 2022 een overnameverzoek aan de

autoriteiten van Estland. Op 4 mei 2022 verklaarde Estland zich akkoord met verzoeksters overname op grond van artikel 12.2 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder: de Dublin III-Verordening).

1.2. Op 27 juni 2022 werd ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26quater). Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze zaak is gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer 280 707.

1.3. Op 12 september 2022 werd ten aanzien van verzoekster een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden:

*“Beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat*

*In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:*

*de mevrouw,*

*naam: [G.]*

*voornaam: [R.]*

*geboortedatum: 27/06/2002*

*geboorteplaats: Tomsk*

*nationaliteit: Russische federatie*

*wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Holsbeek om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, Estland, op basis van het Dublinakkoord van 04.05.2022, uit te voeren*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS**

*In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.*

*Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek*

*Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd haar betekend op 28.06.2022, met een termijn van 10 dagen.*

*Op 27.07.2022 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat beroep heft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Estland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.*

*De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 27.06.2022. Betrokkene werd op 12.09.2022 door de politie gehoord en verklaart dat ze zich in Estland niet veilig voelt omwille van de vijandigheid tussen Estland en Rusland. Ze legt geen documenten voor om haar verklaring concreet te maken. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Estland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of*

*onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.*

*Betrokkene verklaart in haar hoorrecht van 12.09.2022 geen ziektes te hebben. Ze deelt wel mee dat ze een vijftal weken zwanger is en dat ze op 18.08.2022 naar de huisdokter moet voor een bloedtest in het kader van haar zwangerschap. Het feit dat betrokkene zwanger is, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken, heeft ze de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene sinds het begin van de zwangerschap stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstige de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1893, nr. 42.039. RvS 20 juli 1994, nr. 48553; RvS 13 december 2005, nr. 157 639).*

*Verder verklaart ze op 13.09.2022 naar het ziekenhuis te moeten voor een opvolging van een operatie. We merken op dat de betrokkene tot heden geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Estland verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.*

*Gelet op het feit dat Estland een Lidstaat is van de Europese Unie, die over een kwaliteitsvolle medische infrastructuur en over bekwaam medisch personeel beschikt, kan de betrokkene, wanneer nodig en als kandidaat vluchteling, genieten van de gezondheidszorg die hij nodig zou hebben. Bovendien zijn de Lidstaten onderworpen aan de toepassing van Richtlijn 2013/33/EU tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en krachtens de artikelen 17 en 16 van die Richtlijn, zijn de autoriteiten verplicht om aan de betrokkene de noodzakelijke medische zorgen te verstrekken.*

*Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloed' niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleitten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.*

*De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 27.06.2022. Betrokkene brengt in haar hoorrecht van 12.09.2022 geen andere elementen aan. Zo stelt ze dat haar vriend [T.A.], die verblijfsrecht heeft in België, via internet heeft leren kennen en dat ze naar België is gekomen om bij hem te wonen. Het louter feit dat betrokkene samenwoont met haar partner wordt niet beschouwd als een afdoend bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 189055 van 28.05.2017). Bovendien heeft betrokkene met haar partner nog geen stappen ondernomen om een wettelijke samenwoning of huwelijk aan te gaan.*

*Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.*

*Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING**

*In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene*

*vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten:*

*3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van e/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

*Betrokkene werd op 27.08.2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM coach dat zou plaatsvinden op 06.09.2022. Ze daagde echter niet op voor dit gesprek waarbij ze zou geïnformeerd worden over de Dublin-procedure alsook welke de mogelijke opties en gevolgen zijn*

*4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 27.06.2022 de haar betekend werd op 28.07.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.*

*In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, [R.D.L.], attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,*

*De Politiecommissaris van Limburg Regio Hoofdstad*

*En de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Holsbeek*

*De betrokkene, [G.R.] op te sluiten in de lokalen van het centrum te Holsbeek vanaf 12.09.2022"*

## 2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend op 14 september 2022, daar waar de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht op 12 september 2022. Aldus is het ingediend binnen de termijn van vijf dagen voorzien in artikel 39/82, §2, vierde lid, van de vreemdelingenwet.

Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugleiding die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

## 3. Over de voorwaarde van de middelen

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

*"I. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto schending van art. 8 EVRM en artikel 12 van het Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) en artikel 23 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten*

*II. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto Art. 74/13 vreemdelingenwet*

### 2.1.1. Algemene regels

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.*

*De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).*

*De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.*

*Vornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.*

*De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.*

*Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).*

*Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).*

*Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een vande rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).*

*Bovendien stelt het omzendbrief dd. 13/09/2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf het volgende:*

*“Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten :*

*Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (« BGV ») betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit « BGV », en dit tot :*

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;*
- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;*
- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.*

*De uitvoering van het « BGV » zal echter niet worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd : (4)*

- geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden;*
- door de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (of zijn gemachtigde), op eensluidend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die*

partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

- ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;
- een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
- met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;
- met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;
- sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;
- het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is;
- reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering om een huwelijk te voltrekken of om melding te maken van een verklaring van wettelijke samenwoning”.

2.1.2. Beschermenswaardige relatie - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekster

Uit de bijgebrachte stukken – dewelke werden toegevoegd aan het AD - blijkt immers dat verzoekster een affectieve relatie heeft met een derdelander met een onbepaald verblijfsrecht te weten heer [T.A.] (NN: [...]), Staatloos, geboren te Parakiar (Sovjetrepubliek Armenië) op 07.07.1995, thans wonende te [...].

Verzoekster is thans zwanger. Zij verwachten samen een gemeenschappelijk kind. Er werd voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing medische stukken aan DVZ overgemaakt. Zie e-mail correspondentie raadsman gericht aan DVZ, niettegenstaande dat verzoekster deze informatie tevens mondeling aan de DVZ heeft medegedeeld.

Verzoekster beroept zich op het bestaan van een beschermenswaardige relatie met

Verzoekster moet aannemelijk maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie en van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie, wat in casu het geval is blijkende uit de aan het AD toegevoegde stukken.

In casu heeft verzoekster dit inderdaad aannemelijk heeft gemaakt. Ten overvloede blijkt ook dat verzoekster ook nog in procedure in België heeft geactiveerd in casu haar partner om een akte van bekendheid te bekomen zodat zij alhier formeel in het huwelijk kunnen treden.

Uit de diverse foto's, chatberichten, attest samenstelling van het gezin en alle andere objectieve stukken van verzoekster mag minstens afgeleid worden dat de consistentie inzake de fundamentele elementen van hun liefdesrelatie, de waarachtigheid van de intentie om samen een leven op te bouwen, onmogelijk in vraag kan worden gesteld.

Het staat buiten kijf dat verwerende partij deze elementen totaal niet in aanmerking heeft genomen, temeer daar verzoekster inmiddels zwanger is.

« De : [...]

Envoyé : lundi 5 septembre 2022 22:21

À : Icam Support <icamsupport@ibz.fgov.be>; Icam Support <icamsupport@ibz.fgov.be>

Objet : Antwoord op uitnodiging [R.G.]

Beste,

[R.] gaat niet aanwezig kunnen zijn op de uitnodiging.

*Wij hebben een advocaat ingesteld om in beroep te gaan tegen de beslissing van weigering tot verblijf met betrekking tot [R.G.]*

*In de bijlage vindt u de documenten dat aan de rechtbank zijn neergelegd.*

*Ik ben de vriend van [R.], en we zijn momenteel de procedure bezig voor in het huwelijksbootje te stappen.*

*Ik hoop u zo voldoende te hebben geïnformeerd.*

*Met vriendelijke groeten*

*[A.T.] & [R.G.]”*

*Verwerende partij was klaarblijkelijk op de hoogte van deze elementen en heeft ze niet afdoende onderzocht en gemotiveerd. Minstens kon verwerende partij aan verzoekster de mogelijkheid bieden om deze stukken aan haar voor te leggen of diende zij deze informatie zelf te controleren en te vergaren bij de bevoegde instanties gelet op de vergaande maatregel dewelke zij trof opzichtens verzoekster.*

*Artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.*

*Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.*

*Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:*

*“Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

*Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingmaatregel als volgt:*

*“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.*

*Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is.*

*Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.*

*Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.*

*Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.*

*Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.*

*Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster en haar affectieve relatie met De heer [T.A.] (NN: [...]), Staatloos, geboren te Parakiar (Sovjetrepubliek Armenië) op 07.07.1995, wonende te [...].*

*Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:*

*“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven*

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

*Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:*

*“artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”*

*Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen volgt de RvV sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de volgende redenering:*

- In de eerste plaats dient er te worden onderzocht of er een gezinsleven bestaat ?*

*Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).*

*Het begrip gezinsleven vevat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.*

*Dit is een feitenkwestie. Uit de bijgebrachte stukken blijkt immers dat verzoekster een affectieve relatie heeft met [T.A.](NN: [...]).*

*De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet .*

*Het begrip ‘gezin’ is namelijk niet beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar kan ook andere de facto gezinsbanden omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk.*

*Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.*

*Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen “dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM).”*



- *In tweede instantie dient er te worden onderzocht of er een inmenging is in het gezinsleven?*

*Het gaat in casu om beëindiging van een voortgezet verblijf, dan is er in se een inmenging en dient art. 8, tweede lid van het EVRM te worden toegepast. Het recht op het gezinsleven is niet absoluut.*

*M.a.w. de inmenging is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.*

*M.a.w.: er dient een balans te worden, een afweging te worden gemaakt, een evenwicht gezocht te worden tussen het rechten van de individu en de rechten van de staat.*

*Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen :*

- *de duur van het verblijf in het land waaruit zij uitgewezen wordt: verzoekster woont sedert een geruime tijd in België samen met De heer [T.A.] (NN: [...]), Staatloos, geboren te Parakiar (Sovjetrepubliek Armenië) op 07.07.1995.*

*Op de bijgebrachte foto's zijn zij duidelijk zichtbaar in publieke ruimtes en in de woning van De heer [T.A.] (NN: [...]).*

- *de gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven : verzoekster woonde effectief samen met De heer [T.A.] (NN: [...]), Staatloos, geboren te Parakiar (Sovjetrepubliek Armenië) op 07.07.1995, in [...] en zulks sedert tenminste sedert 23/03/2022 (zie attest samenstelling van het gezin).*

- *de ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene zou worden uitgewezen: verzoekster haar partner woont in België; het is onverantwoord en onredelijk om verzoekster te scheiden van haar partner wijl zij thans alle basisdocumenten verzamelen om in het huwelijk te treden en verzoekster zwanger is. Er werd een verzoekschrift neergelegd bij de Vrederechter te Hasselt voor een akte van bekendheid om de geboorteakte van de partner te vervangen. Bovendien blijkt immers dat de partner van verzoekster over geen enkele reisdocument beschikt ten einde naar Estland te kunnen reizen om aldaar hun relatie verder te zetten of haar bij te staan tijdens haar zwangerschap. Of verzoekster al dan niet in Estland erkend zal worden als vluchteling blijft een hypothese. Het staat buiten kijf dat zij als een Russische Staatburger aldaar geen eerlijke asielprocedure zal kunnen bekomen.*

*Indien zij terug zou worden gedreven naar zou er een ernstige schending van art. 8 EVRM plaatsvinden.*

*De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet .*

*Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.*

*Hieruit valt af te leiden dat verzoekster onder art. 8 van het E.V.R.M – bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven – ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken en het AD.*

*Het is voor verzoekster bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.*

*Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.*

*Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de partner verwachten om naar Estland te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België.*

*Verzoeker verwijst tevens naar een recent arrest van de RvV:*

*“Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 -Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).”*

*De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl. het gezinsleven van verzoekster met terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, doch thans in de bestreden beslissing niet alle relevante feiten en omstandigheden werden onderzocht en gemotiveerd.*

*Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.*

*Verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van haar gezin cel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoekster volhard in haar belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing en meent dat verwerende partij op een algemene en stereotiepe wijze een belangenafweging heeft gedaan, en geen toepassing heeft gemaakt op de concrete elementen in het voorliggend dossier.*

*Verzoeker stelt dat de DVZ niet met alle nuttige elementen van het dossier rekening heeft gehouden bij de belangenafweging die is gedaan in het licht van artikel 8 van het EVRM en dan vooral wat betreft het hoger belang van het ongebooren kind waarop de bestreden beslissing een weerslag heeft.*

*Een schending van artikel 8 van het EVRM, dat een zorgvuldige belangenafweging vereist, is derhalve aan de orde. Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht ; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto art. 74/13 van de vreemdelingenwet.”*

3.2.1. In concreto betoogt verzoekster dat zij een relatie heeft met T.A., die staatloos is en beschikt over een verblijfsrecht van onbepaalde duur. Verzoekster woont met hem samen en is zwanger. Zij voert aan dat zij de verwerende partij hiervan genoegzaam op de hoogte heeft gebracht en de nodige documenten tracht te verzamelen om te kunnen huwen. Verzoekster betoogt dan ook dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan, zoals vereist door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Ze voert aansluitend aan dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM niet naar behoren werd gevoerd. Er werd geen rekening gehouden met de duur van verblijf in België, het feit dat ze samenwoont, de gezinstoestand, en de ernst van de moeilijkheden die verzoekster zal ondervinden wanneer zij wordt uitgewezen. Zij acht het onredelijk om van haar haar partner te scheiden nu zij het voornemen heeft om in het huwelijk te treden en zwanger is. Haar partner beschikt ook over geen enkel reisdocument om naar Estland te reizen. Het is ook geenszins zeker dat verzoekster in Estland internationale bescherming zal kunnen krijgen.

3.2.2. Bij de toetsing van het gezinsleven steunt de Raad op de criteria zoals uitgewerkt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoekster op 17 maart 2022 voor het eerst haar aanwezigheid in België kenbaar heeft gemaakt, toen ze een verzoek om internationale bescherming indiende. Zij was daarbij in het bezit van een Russisch paspoort afgegeven op 28 april 2021 en van een visum type C afgegeven door Estland en dat geldig was van 29 september 2021 tot 28 maart 2022. Aldus staat buiten betwisting dat verzoeksters aanwezigheid in België van recente datum is en dat ze nooit eerder tot verblijf werd gemachtigd of toegestaan.

In een situatie van eerste toelating, zoals hier het geval is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijk element in deze afweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dat gezinsleven in het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot het gezinsleven dat het loutere feit dat verzoekster samenwoont met haar partner niet kan worden beschouwd als afdoende bewijs van duurzame feitelijke partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. Er wordt ook geoordeeld dat nog geen stappen werden ondernomen om een wettelijke samenwoning of huwelijk aan te gaan. Met betrekking tot het feit dat verzoekster zwanger is wordt gemotiveerd dat dat niet automatisch tot een recht op verblijf leidt, dat dit plaatsvond tijdens een precaire verblijfssituatie en dat zij sinds het begin van de zwangerschap nog geen stappen heeft ondernomen om het verblijf te regulariseren.

3.2.3. Hoewel verzoekster aanvoert dat zij wel degelijk stappen heeft ondernomen om haar relatie te officialiseren om daarna een procedure tot gezinshereniging aan te vatten, dat zij heeft aangetoond dat zij zwanger is en dat zij met zijn partner samenwoont, merkt de Raad op dat verzoeksters aankomst in België van recente datum is en dat zij diende te weten dat het gezinsleven dat zij in deze periode heeft opgebouwd zeer precair was. Verzoekster kreeg bovendien reeds op 27 juni 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waarbij werd bepaald dat Estland de voor de internationale bescherming verantwoordelijke lidstaat is. Ook in deze beslissing heeft de verwerende partij verzoeksters gezinssituatie beoordeeld, en dit als volgt:

*“De betrokkene stelde tijdens haar persoonlijk onderhoud op 01.04.2022 bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Estland omdat haar partner in België verblijft. Hieromtrent merken we op dat artikel 2, g) van Verordening 604/2013 een gezinslid omschrijft als :”...de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het diens recht met betrekking tot onderdanen van derde landen;”. Voorts bepaalt artikel 40bis, §2, 2° van de wet van*

*15.12.1980 onder welke voorwaarden iemand als familielid van de burger van de Unie kan worden beschouwd, inzonderheid de 'partner'. In artikel 40bis, §2, 2°, a) wordt onder meer bepaald dat sprake moet zijn van een geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond, indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond, ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben. De betrokkene verklaarde dat ze haar partner al 3 jaar online kende en dat ze hem pas voor het eerst in persoon zag toen ze aankwam in België op 28.12.2021. Op grond van deze vaststellingen én de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie overeenkomstig Verordening 604/2013 en de wet van 15.12.1980. Dit betekent dat een overdracht van de betrokkene aan de Estlandse instanties geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) inhoudt.”*

In de beslissing van 27 juni 2022 oordeelde de verwerende partij aldus dat het stabiel en duurzaam karakter van verzoeksters relatie niet was aangetoond, zodat er geen reden was om het beschermingsverzoek alsnog door België te laten behandelen, in toepassing van de humanitaire clausule van artikel 17 van de Dublin III-Verordening. Verzoekster kan niet ernstig betwisten dat ze er niet van op de hoogte was dat het gezinsleven dat zij tussen juni en september 2022 heeft uitgebouwd in België, steunde op een zeer precare verblijfssituatie. Het gegeven dat verzoekster thans zwanger is, kan in die omstandigheden niet worden beschouwd als een dermate uitzonderlijke situatie dat dit zou leiden tot een positieve verplichting voor de Belgische overheid. De bestreden beslissing motiveert dat Estland een lidstaat is van de Europese Unie en beschikt over voldoende kwaliteitsvolle medische infrastructuur en bekwaam medisch personeel om de nodige gezondheidszorgen voor verzoekster te voorzien. Estland is ook net als België onderworpen aan de toepassing van Richtlijn 2013/33 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en is dan ook verplicht om aan verzoekster de noodzakelijke medische zorgen te verstrekken.

Waar verzoekster nog aanvoert dat zij als Russische minder kans zou hebben om internationale bescherming te verkrijgen in Estland, beperkt zij zich tot een algemene bewering. Zij maakt daarmee niet aannemelijk dat de procedure voor internationale bescherming in Estland, die aan dezelfde Unierechtelijke regelgeving is onderworpen als in België, fundamentele tekortkomingen zou vertonen.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de scheiding van het gezin definitief zou zijn, en dat verzoekster niet aantoont dat zij geen verzoek om gezinshereniging zou kunnen indienen.

Het middel is niet ernstig.

4. Er werden geen ernstige middelen aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,  
mevr. S. VAN CAENEGEM,

De griffier,

S. VAN CAENEGEM

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,  
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT